

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΟΜΑΔΑ «ΣΑΝΙΔΙ»
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ ΠΑΛΙΟΜΕΤΟΧΟΥ

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ

ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΙΑΣ...»

«...πλανάσαι πλάνη οικτρά»

Σενάριο:

ΧΡΥΣΤΑΛΛΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Σκηνοθεσία:

ΣΟΦΙΑ – ΣΑΛΩΜΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Δακτυλογράφηση κειμένων:

ΑΝΝΑ ΤΖΙΑΠΡΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

Βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα!!!

ΗΡΩΕΣ:

- **ΦΑΙΔΩΝΑΣ ΜΕΝΕΛΑΟΥ – πατέρας (55 ετών)**
- **ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΜΕΝΕΛΑΟΥ – μητέρα (50 ετών)**
- **ΤΑΣΙΑ – γιαγιά (70 ετών)**
- **ΑΡΗΣ – γιος (21 ετών)**
- **ΜΑΡΙΑ – κόρη παραπληγική (17 ετών)**
- **ΑΛΙΚΗ – κόρη δίδυμη Μαρίας (17 ετών)**
- **ΒΙΚΥ – κορίτσι Άρη (21 ετών)**
- **ΣΤΕΦΑΝΟΣ – γκέι φίλος Άρη (21 ετών)**
- **ΤΖΙΜΗΣ – βαποράκι**

«Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα».

Ακούγεται μουσική από το τραγούδι... σβήνει σιγά σιγά...
Στο σαλόνι βρίσκεται η Αντιγόνη και η Αλίκη.

ΑΛΙΚΗ: Ειλικρινά ακόμα δεν κατάλαβα γιατί έχεις αυτά τα μούτρα ρε Νόνη.
(ξαπλωμένη στον καναπέ)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (αφήνει τη λίμα που φτιάχνει τα νύχια της και σηκώνεται)
Ρεζίλι γίναμε... εγώ δεν ξαναπατώ στο σχολείο σου... να πηγαίνει ο πατέρας σου που καμαρώνει με τα κατορθώματα σου...

ΑΛΙΚΗ: (σηκώνεται απότομα)
Έγινες ρεζίλι γιατί είπα την αλήθεια κατάμουτρα στον λυκειάρχη και στον θρησκευτικό;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (πηγαινοέρχεται πάνω – κάτω)
Ναι ρεζίλι!!! Πόσες φορές με κάλεσαν αυτή την χρονιά να πάω να μου πουν τα κατορθώματα σου; Και δεν σημαίνει ότι η δική σου άποψη είναι και η σωστή.
(πιάνει το κεφάλι με τα χέρια της)
Ρε, κατάλαβες τι έκανες; Τσακώθηκες με τον θρησκευτικό γιατί τον είδες στις ειδήσεις που πήγε σε πορεία διαμαρτυρίας;

ΑΛΙΚΗ: (με τσαμπουκά)
Εγώ τον προειδοποίησα δυο μέρες πριν από την πορεία, ότι αν πάει θα έχει να κάνει μαζί μου! Και δεν ήταν μια οποιαδήποτε πορεία!!!!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ααα... δεν θα τα πάμε καθόλου καλά... μα καθόλου όμως, εμείς οι δυο...

ΑΛΙΚΗ: Οουουου... Άκου να σου πω ρε Νόνη, εβαρέθηκα την μουρμούρα σου... ο Θεός είπε, αγαπάτε αλλήλους... γιατί κύριε θρησκευτικέ πήγες και έκανες διαμαρτυρία κατά των γκέι; Αφού ο Θεός τους έπλασε έτσι; Ενοχλήσαν σε τίποτε; Γιατί δεν έχεις πρόβλημα με τους τυφλούς κύριε θρησκευτικέ; Γιατί δεν έχεις πρόβλημα με τους ανάπηρους; Και η Μαρία μας ανάπηρη είναι, θα σου άρεσε να την απόρριπτε η εκκλησία μας Νόνη; Τι αγάπη διδάσκεις στο ποίμνιο σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (έξαλλη)
Εξαφανίσου...

ΑΛΙΚΗ: Φεύγω από μόνη μου γιατί άρχισα και παίρνω ανάποδες με τα μυαλά που κουβαλάς... Α!! θα αργήσω να γυρίσω. Θα βγω με τον Στέφανο για καφέ και θα έρθουμε μαζί το βράδυ... Χώρισε με τον Μάριο και δεν είναι στα καλύτερα του. Βλέπεις Νόνη... και οι γκέι πληγώνονται και πονάνε... Στο επανιδείν... (φεύγει)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Γι'αυτό θα μας κάψει ο Θεός...

Έξω στην αυλή ο Άρης και η Βίκυ κάθονται κάτω από την λεμονιά, με απλανές βλέμμα προς την ίδια κατεύθυνση...

ΒΙΚΥ: (θλιμμένα)
Σε λίγο νυκτώνει... τελευταίο βράδυ που σε έχω κοντά μου... που βρίσκομαι στην αγκαλιά σου... δεν το αντέχω αυτό!

ΑΡΗΣ: Και για μένα είναι πολύ δύσκολο που φεύγω... που θα αφήσω πίσω μου ότι πιο πολύ αγαπώ... ότι με γεμίζει θα το στερηθώ για αρκετό διάστημα... την Αλίκη, την γλυκιά μου Μαρία, με την τρυφερή της φωνή να φωνάζει, Άρη περίπατο... Άρη περίπατο... την μάννα μου που πάντα έκανε κάθε μου επιθυμία πράξη με ότι αντίκτυπο είχε αυτό... θα αφήσω πίσω την γιαγιά... τον βράχο της οικογένειας... τους φίλους... εσένα (της δίνει ένα φιλή στα μαλλιά) εσένα που έγινες κομμάτι του εαυτού μου και είσαι πάντα εδώ... δίπλα μου... θα στερηθώ το μεγαλύτερο μου όνειρο, να γίνω ζωγράφος, για να σπουδάσω αυτό που θέλει ο μπαμπάς... δικηγόρος... να συνεχιστεί η δυναστεία των ΜΕΝΕΛΑΟΥ στην δικηγορική... το όνειρο μου για την ζωγραφική πεθαίνει μπροστά στο δικό του όνειρο... (με πιο έντονο ύφος) Με αυτό το πτυχίο θα γίνω κύριος του εαυτού μου... με τα δικά μου φτερά θα πετάξουμε μαζί αγάπη μου... σε όλα τα μονοπάτια των ονείρων μας πιασμένοι χέρι χέρι...

ΒΙΚΥ: Αυτό είναι υπόσχεση... να το θυμάσαι!!

ΑΡΗΣ: Όρκος είναι αγάπη μου... (την αγκαλιάζει)
Εξάλλου η Αθήνα μιάμιση ώρα δρόμος είναι... (χαμογελά)

ΒΙΚΥ: Να το θυμάσαι αυτό... θα βρίσκομαι κοντά σου εκεί που δεν το περιμένεις κακομοίρη μου... (χαμογελά) Γι'αυτό πρόσεχε... πρέπει να φύγω όμως τώρα, πριν έρθει ο πατέρας σου κι έχουμε παρατράγουδα... (αγκαλιάζονται, του χαϊδεύει το μάγουλο και με σπασμένη φωνή...)
Να προσέχεις... (βγάζει το σταυρό της και τον φορεί στον Άρη)
Θα σε προστατεύει πάντα! (φιλιούνται και φεύγει τρέχοντας)

Ο Άρης κάθεται κάτω από την λεμονιά... φιλά τον σταυρό...

ΑΡΗΣ: Θα προσέχω αγάπη μου... πρέπει να προσέχω...

Στο σαλόνι η Αντιγόνη μετροφυλλά ένα περιοδικό. Ακούγεται μια φωνή από μέσα, να φωνάζει στον Άρη. Μπαίνει μέσα η Τασία και σπρώχνει το καροτσάκι με τη Μαρία.

ΤΑΣΙΑ: Άρη, Άρη... πού είσαι γιέ μου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Έξω είναι μαμά... μαζί με την Βίκυ... ήρθε πιο νωρίς να τον αποχαιρετίσει πριν έρθει ο Φαίδωνας.
(χαϊδεύει τα μαλλιά της Μαρίας)
Μα τι όμορφιές είναι αυτές Μαρία μου;

ΤΑΣΙΑ: (εκνευρισμένη)
Που εκαταντήσαμε... να αγαπιούνται τα παιδιά και να κρύβονται από τον τσάρο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (αυστηρά)
Μαμά... όχι μπροστά στη Μαρία...

ΤΑΣΙΑ: (αλλάζει ύφος)
Μαρία, πες στη μάμα σου για ποιόν φόρεσες αυτό το υπέροχο φόρεμα! Μόνη της το διάλεξε Αντιγόνη μου...

ΜΑΡΙΑ: (ενώνει τα αγκυλωμένα δάκτυλα της)
Α – ρης... Α – ρης...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ψυχούλα μου όμορφη... (την φιλά στα μαλλιά)

ΜΑΡΙΑ: Α – ρης φύ – γει μα – μά... Α – ρης φύ – γει...

Μπαίνει μέσα ο Άρης.

ΑΡΗΣ: Με φώναξες γιαγιά;

ΤΑΣΙΑ: Ναι γιέ μου... πήρε τηλέφωνο ο Στέφανος. Θα μείνει εδώ απόψε για να πάτε μαζί αεροδρόμιο αύριο με την μαμά σου...

ΑΡΗΣ: Ναι γιαγιά του είπα να μείνει εδώ, αφού πετούμε πρωί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Καλά έκανες Άρη μου. Δεν ξέρω τον λόγο αλλά τον συμπαθώ πολύ... καμία σχέση με όσα λένε για τους γκέι...

Δεν παίρνει καμία απάντηση...

ΑΡΗΣ: (κοιτάζει την Μαρία)
Ωωω... μα ποια είναι αυτή η όμορφη δεσποινίς;
(πιάνει το ένα χέρι της Μαρίας και με το άλλο γυρίζει το τροχόκασμα και της τραγουδά...)

Η Μαρία γελά αλλά ξαφνικά αλλάζει ύφος και λέει με δάκρυα...

ΜΑΡΙΑ: Α – γα – πώ πο – λύ Ά – ρης ... δεν θέ – λω φύ – γεις...

Η Τασία κλείνει το στόμα της με το χέρι για να πνίξει την κραυγή λυγμού... Η Αντιγόνη πιάνει την πλάτη του καναπέ δακρύζοντας... κοιτάζει προς τον τοίχο...

ΑΡΗΣ: (γονατίζει)
Μην κλαίς Μαρία μου... ο Άρης σου θα είναι πάντα εδώ δίπλα σου... (του χαϊδεύει το πρόσωπο) Ξέχασες τι είπαμε; Όποιος τολμήσει να κάνει κακό στη Μαρία μου, θα βρεί τον Άρη μπροστά του... και όποιος τολμήσει να κάνει κακό στον Άρη... ποιος θα βρεθεί μπροστά του;

ΜΑΡΙΑ: ΜΑ – ΡΙ – Α!!!!

ΑΡΗΣ: Α! Μπράβο!! Έλα τώρα να πάμε μια βόλτα έξω στην αυλή (ψιθυριστά στο αυτί) να πούμε τα δικά μας μυστικά...

ΜΑΡΙΑ: (γελά)
Ναι – Ναι ...

Φεύγουν...

Μπαίνει μέσα ο Φαίδωνας. Πετάει το χαρτοφύλακα στον καναπέ και χαλαρώνει τη γραβάτα του χωρίς να χαιρετήσει...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (απότομα)
Το φαγητό είναι έτοιμο; Σε δυο ώρες έχω επαγγελματικό ραντεβού.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ναι, έτοιμο είναι. Μέχρι να κάνεις μπάνιο θα σου ετοιμάσω μέσα να φας...

ΤΑΣΙΑ: (θυμωμένα)
Τωρά σοβαρομιλάς γαμπρέ; Έκλεισες ραντεβού απόψε; Αύριο φεύγει ο Άρης μας κι εσύ αντί να κάτσεις σπίτι με την οικογένεια σου, κανονίζεις δουλειές; ; ;

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (έντονα)
Δουλειά σου εσύ κυρά Τασία, που θα μας την πεις και από πάνω... Αν δεν τρέξω εγώ την δουλειά, θα πεινάσετε ούλλοι δαμέσα δα... και πως φεύγει δηλαδή ο κανακάρης, τι έγινε; Άστον να φύγει, να γίνει επιτέλους Άντρας. Μαμμόθρεφτο τον καταντήσατε.

ΤΑΣΙΑ: (έντονα)
Εεε... είσαι αχάριστος!

Ο Φαίδωνας χτυπά βλοσυρά το χέρι του στο τραπέζι και την κοιτάζει άγρια...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μαμά... κόψε την συζήτηση εδώ! Αφού έχει δουλειά σου λέει.

ΤΑΣΙΑ: Να μεν πάει κόρη... να κάτσει σπίτι σαν οικογενειάρχης... να δει μια νύκτα τα μωρά του!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ειρωνικά)
Τα μωρά!!! Της Μαρίας της έχω και το αθάνατο που ζητάτε γι' αυτήν κι είναι ευτυχισμένη στον δικό της κόσμο. Της Αλίκης μου της παρέχω πολύ περισσότερα απ' ότι ζητά. Όσο για τον άλλο τον χαϊρέυτο, αν δεν επέμενα εγώ να σπουδάσει δικηγόρος, θα τον κάνατε σαν τα μούτρα σας, μάνα και κόρη... άκουσ εκεί, να θέλει να σπουδάσει πογιατζής.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ζωγράφος θέλει να σπουδάσει και όχι πογιατζής!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Κι αν νόμισε η Βίκυ ότι θα δεχτώ να μπει στην οικογένεια Μενελάου μόνο με το βρακί που φορεί... είναι γελασμένη!

ΤΑΣΙΑ: (ήρεμα)
Εγώ πάω στο δωμάτιο μου να ξεκουραστώ λίγο.
(χαμηλόφωνα)
Κούνια που σε κούναγε γαμπρέ... εγώ η ίδια θα παντρέψω τα παιδιά.
(φεύγει)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (αυταρχικά)
Δεν θα τα πάμε καθόλου καλά με την μάνα σου, μα καθόλου καλά.
Όσο γερνάει τον χάνει τελείως. (κουνά τα δάκτυλα κοντά στο αυτί)
Άντε, πήγαινε να μου ετοιμάσεις το φαγητό και άργησα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τώρα πάω. Α! Πριν φύγεις, άφησε λεφτά. Με τόσα έξοδα με την τακτοποίηση του Άρη στο πανεπιστήμιο μου τέλειωσαν.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Μόνο για τα λεφτά μου ενδιαφέρεστε εδώ μέσα, πρώτη και καλύτερη εσύ. Άχρηστη! Για τίποτα δεν είσαι άξια!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (αντιδρά)
Για τίποτα δεν είμαι άξια; 17 ολόκληρα χρόνια τραβώ έναν Γολγοθά μόνη μου κι εσύ πάντα λείπεις. Στερήθηκα τα πάντα για να μεγαλώσω την Μαρία μας.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ειρωνικά)
Εεε... σιγά τις στερήσεις που είχες...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν μιλώ για λεφτά... για αγάπη μιλώ! Μια τρυφερή κουβέντα ότι όλα θα πάνε καλά. Μια ζεστή αγκαλιά όταν με έβλεπες απαθής να καταρρέω...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Νομίζω διαβάζεις πολλά ρομάντζα. (βγάζει από το πορτοφόλι του αρκετά χαρτονομίσματα και τα ρίχνει μπροστά στα πόδια της)
Σκύψε, πάρτα αφού τα θες! Όπως ένα ασήμαντο σκουλήκι που σέρνεται στο πάτωμα, εκεί κάτω είναι η θέση που σου αξίζει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σκύβει και παίρνει τα λεφτά)
Γιατί το επιτρέπεις αυτό Θεέ μου... Γιατί; (Φεύγει...)

Ο Φαίδωνας κτυπά ένα νούμερο στο τηλέφωνο του...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (γλυκά)
Έλα Αλιόνα μου... κι εμένα μου έχεις λείψεις... σε μια ώρα το πολύ θα είμαι κοντά σου... Μμμμμ... κι εγώ πολύ... ναι ναι όλα τα κόλπα που ξέρεις θέλω να μου κάνεις απόψε... και σου έχω μια μεγάλη έκπληξη... όχι όχι ταξίδι πάλι... Βέβαια! Εσύ αξίζεις πολύ περισσότερα από ένα απλό ταξίδι... κι εγώ... άντε φιλάκια και θα είμαι κοντά σου σε λιγότερο από μια ώρα!!!
(φεύγει φωνάζοντας)
Αντιγόνη, ακόμα να μου βάλεις να φάω; Γαμώ το κέρατο μου – όλοι άχρηστοι δαμέσα... Δούλευε γαϊδούρι Φαίδωνα από το πρωί μέχρι το βράδυ να μην τους λείψει τίποτα.

Αργά το βράδυ... Μπαίνει η Τασία μέσα και τηλεφωνά...

ΤΑΣΙΑ: – Έλα, Άρη μου... μα πού είσαστε γιέ μου... είδες τι ώρα είναι; Άτε, ελάτε σιγά σιγά, να'χεις την ευχή μου και αύριο θα ξυπνήσετε νωρίς... η Αλίκη είναι μαζί σας; Εντάξει γιέ μου... (αρχίζει να συγυρίζει)
– Αχ, αυτά τα παιδιά... με όταν είναι μικρά ησυχάζεις, με όταν μεγαλώσουν... Πάντα η ίδια αγωνία και η ίδια έγνοια γι'αυτά. Ο Θεός να τα γλέπει τζιαι να τα σσιέπει!
(πιάνει το σακάκι και τον χαρτοφύλακα του Φαίδωνα)
– Δούλες του καταντήσαμε δαμέσα δα... Με την περιουσία και το δικηγορικό γραφείο του μακαρίτη του Αριστείδη μου, εγίνειν τούτος μεγάλος και τρανός...
(ανοίγει ο χαρτοφύλακας και πέφτουν όλα από μέσα. Ένα κόκκινο κουτί, ένα διαφανές σελοφάν κι ένας κόκκινος φάκελος. Τα πιάνει και κάθεται... ανοίγει το κουτί και βγάζει ένα μονόπετρο, το βάζει αργά στο τραπεζάκι... ανοίγει τον φάκελο)
– (αργά και καθαρά) Στα διαμάντια μόνο διαμάντια αξίζουν... για κάθε ερωτικό λεπτό που με στέλλεις στα ουράνια, δώρο μια ερωτική φωλιά.
(αφήνει την κάρτα δίπλα στο δακτυλίδι και πιάνει το σελοφάν).
Τίτλος Ιδιοκτησίας Ακινήτου... Αριθμός Τεμαχίου... Μονοκατοικία 240τ.μ.
(σιωπηλή για λίγο, σηκώνεται)

– 240 τετραγωνικά σου χρειάζονται σατανά για να μπάσεις μέσα την τσούλα σου... το διαμάντι των καριόλων. Μας έκανες τον βίο αβίωτο τόσα χρόνια... μαράθηκε το κοριτσάκι μου στα χέρια σου... (βγάζει φωτογραφία με το τηλέφωνο το δακτυλίδι, το γράμμα και τον τίτλο ιδιοκτησίας)

– Αλλά, αγαπάει ο Θεός τον κλέφτη, αγαπάει και τον νοικοκύρη... Έγνοια σου και από μένα θα το βρεις! Υπομονή όμως Τασία... υπομονή και με σίγουρες κινήσεις θα τον ξεσκεπάσεις... και θα πάρεις αυτό που σου αξίζει μεγαλοδικηγόρε Φαίδωνα Μενελάου... (βάζει τα πράγματα πίσω στον χαρτοφύλακα, πιάνει και το σακάκι και φεύγει...)

Μπαίνουν στο σαλόνι η Αλίκη και ο Στέφανος.

ΑΛΙΚΗ: (πετά τα κλειδιά στο τραπεζάκι)
Ξεκόλλα ρε φίλε!! Σιγά μην κάτσω να κλαίω για τον κάθε άχρηστο Μάριο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (μεθυσμένος, παραπατά και κάθεται στον καναπέ)
Δεν με καταλαβαίνεις!

ΑΛΙΚΗ: Τι να καταλάβω πλέον μαζί σου;
(κρατά το κεφάλι με τα χέρια)
Εν να πάω να σε βουτήσω που κάτω στο νερό, λαλώ σου το α!! Να φέρεις τα μίλια σου... Γιέ μου... εδούλευκες για να φυλάξεις θκυό μπακκίρες για τις σπουδές σου... έδωκες του τα ούλλα τζι εκοκκάλησεν τα με την νέα του σχέση; ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (τρίβει το πρόσωπο με το ένα του χέρι)
Ήθελε δανεικά...

ΑΛΙΚΗ: ... και αγύριστα! Τα λεφτουδάκια σου πήγαν ταξίδι στις Μαλβίδες και δεν επέστρεψαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Πόσο άχρηστος μπορεί να είναι κάποιος;

ΑΛΙΚΗ: (τον σηκώνει)
Έλα να σε πάρω να ξαπλώσεις πριν ξυπνήσουμε την φαμίλια... και σου εγγυούμαι ότι σε 2 μήνες θα γνωρίσεις ένα καλό παιδί και ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Εγώ τον Μάριο θέλω... ..

ΑΛΙΚΗ: (νευριασμένα)
Εεε ρε κόλλημα... (ο Στέφανος της ξεφεύγει και ξαναπέφτει στον καναπέ).
Σοβαρά τωρά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (προσπαθεί να σηκωθεί, τον βοηθά η Αλίκη)
Θα πάω να βρω τον γκόμενο του και θα του σπάσω τα μούτρα.
(πάει προς την εξώπορτα)

ΑΛΙΚΗ: (τον αρπάζει πάλι)
πάμε τώρα για ύπνο και αύριο του σπας τα μούτρα... Νταή!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μου έκλεψε τον Μάριο...

ΑΛΙΚΗ: (απότομα)
Χάρισμα του ρε!! Μην ξανακούσω τούτο το όνομα γιατί άρκεψε τζιαι
πιάνει με η πελλάρα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Εγώ...

ΑΛΙΚΗ: Κλείστο στόμα σου!! (βάζει το χέρι του γύρω από το λαιμό της και τον
παίρνει μέσα...)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ: Τι; ; ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Σ'αγαπώ...

ΑΛΙΚΗ: Κι εγώ σ'αγαπώ!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (σιγοτραγουδά)

ΑΛΙΚΗ: Εεε... ρε γλέντια... (αναστενάζει)

ΑΘΗΝΑ

Ο Άρης και ο Στέφανος είναι στο διαμέρισμα και μελετούν...

ΑΡΗΣ: (σηκώνεται και τεντώνεται με ένα βιβλίο στο χέρι)
Δίκαιο ονομάζεται το σύνολο των υποχρεωτικών και εξαναγκαστικών
κανόνων οι οποίοι και ρυθμίζουν τις σχέσεις των, στην αυτή κοινωνία,
διαβιούντων προσώπων. Επίσης, κατ'άλλον ορισμό, Δίκαιο είναι η
ανθρώπινη θέληση, η οποία ρυθμίζει την κοινωνική ζωή κατά τρόπο
«Ετερώνυμο», «Επιτακτικό» και «Εξαναγκαστικό». Συνεπώς το δίκαιο
δεν προέρχεται από την ατομική θέληση των επιμέρους ατόμων αλλά...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: ... αλλά από το στομάχι μου που διαμαρτύρεται... και άσχημα
μάλιστα. Πάω να ετοιμαστώ και σε 10 λεπτά φεύγουμε. Απόψε θα
βγούμε για φαγητό και μετά ποτό σε μπαράκι!!!

ΑΡΗΣ: Τι λες ρε...; ; Αύριο έχουμε πανεπιστήμιο και πρέπει να παραδώσω εργασία...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Η εργασία σου είναι έτοιμη εδώ και 2 μέρες, με το να την απαγγέλλεις δέκα φορές την μέρα, δεν αλλάζει κάτι. Άντε, τελειωνε... (φεύγει, ξεκουμπώνοντας το πουκάμισο) Μεγαλοδικηγόρε, Άρη Μενελάου...

ΑΡΗΣ: Περίμενε ρε... Στέφανε, σου μιλάω... (σκέφτεται)
Φαγητό και ποτό... εδώ που τα λέμε, δεν έχει κι άδικο... 2 μήνες στην Αθήνα βγήκαμε μόνο μια φορά... μας έφαγε η μούχλα. (λέει δυνατά φεύγοντας) Στέφανε... τελειωνε, μην κάνεις μια ώρα στο μπάνιο...

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΒΡΟΝΤΗ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ...

ΚΥΠΡΟΣ

Στο σαλόνι είναι η Τασία, η Μαρία, η Αντιγόνη και η Αλίκη. Η Τασία κοιτάζει έξω την λεμονιά θλιμμένα...

ΑΛΙΚΗ: (ειρωνικά, με ένα βιβλίο στο χέρι πηγαινοέρχεται)
Τι θα πει κύριε πρωθυπουργέ, δυστυχώς επτωχεύσαμε; Γιατί επτωχεύσαμε; Να σου πω εγώ, κύριε!!! Στην τελευταία σου διακυβέρνηση δεν μπόρεσες να εξοφλήσεις όσα δανειζόσουν από...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σταματά να χτενίζει την Μαρία)
Τώρα έχεις και για τον πρωθυπουργό άποψη. Μπορείς, σε παρακαλώ, να διαβάσεις μια φορά, χωρίς να αναλύεις τις πράξεις του καθενός;

ΑΛΙΚΗ: Hellooooo... Νόνη, τούτος ο κύριος έφαντα κανονικά και με τον νόμο και στο τέλος βγήκε και είπε δυστυχώς επτωχεύσαμε...

ΜΑΡΙΑ: Α – λί – κη, πά – με βό – λτα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Έλα να πάρεις την Μαρία βόλτα και με σένα κανένας δεν τα βγάζει πέρα...

ΑΛΙΚΗ: Δεν θέλω μεσάζοντες ανάμεσα σε μένα και την Μαρία.
(δίνει φιλί στη Μαρία)
Έλα Μαρία μου, θα πάμε βόλτα και θα κτυπήσουμε 2 γκόμενους θεούς...

ΜΑΡΙΑ: (γελά)
Θε – ούς...

ΑΛΙΚΗ: Ωχ... παραλίγο να το ξεχάσω!
(πιάνει ένα βιβλίο από το τραπέζι και το ρίχνει της Αντιγόνης)
Νόννη, άρπα το...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι είναι αυτό καλέ;

ΑΛΙΚΗ: Λογοτεχνικό, δεν βλέπεις; Το διπλό βιβλίο!! Να το διαβάσεις και να μου πεις την περίληψη σε 3 μέρες ... πρέπει να γράψω έκθεση.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σοκαρισμένη)
Ούτε που να το σκέφτεσαι... εσύ πρέπει να...

ΑΛΙΚΗ: Γειάαααα... (κουνά το χέρι της)

ΜΑΡΙΑ: Θε – ούς...

Η Τασία γυρίζει αργά...

ΤΑΣΙΑ: Τα φύλλα της λεμονιάς μαράθηκαν... άρχισαν και κιτρινίζουν... έχω ένα κακό προαίσθημα... μίλησες σήμερα με τον Άρη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι σχέση έχει ο Άρης με την λεμονιά; Μίλησα μαζί του το απόγευμα, μια χαρά είναι. Διάβασμα, πολύ διάβασμα! Αύριο θα τηλεφωνήσω στον γεωπόνο να έρθει να ρίξει μια ματιά στη λεμονιά.

ΤΑΣΙΑ: Αυτή την λεμονιά την φύτεψα την μέρα που γεννήθηκε ο Άρης μας. Νιώθω ότι, αν καμιά φορά πάθει κάτι το παιδί... (κάνει το σταυρό της) Παναγία μου, πρόσεχε τον... θα ξεραθεί η λεμονιά!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (νευριασμένα)
Θεέ μου, πας καλά; Κουνήσου από την θέση σου... μην ξανακούσω τέτοιες βλακείες και με αγχώνεις...

ΤΑΣΙΑ: Καλά, καλά... μια βλακεία είπα όπως λες...

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΒΡΟΝΤΗ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ...

ΑΘΗΝΑ

Σε ένα μπαράκι ο Άρης με τον Στέφανο πίνουν τα ποτά τους γελώντας...

ΑΡΗΣ: Ρε, αυτός απέναντι από την ώρα που ήρθαμε σε τρώει με τα μάτια...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τον πρόσεξα! Ωραίο παιδί, φίλε, αλλά μετά την πουστία του Μάριου, φοβάμαι να ξανοιχτώ σε άλλο άνθρωπο...

ΑΡΗΣ: Βλακείες... ίσα – ίσα πρέπει να τολμήσεις για να βρεις αυτό που σου ταιριάζει... Ωπας! Καλός τα δέχτηκες! Έρχεται στο τραπέζι μας...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (σοκαρισμένος)
Μην μου λες τέτοια... Μην μου λες τέτοια...

ΘΑΝΑΣΗΣ: (κρατά 2 σφηνάκια και δίνει το ένα στο Στέφανο)
Καλησπέρα... Θανάσης! Γεια μας... (το πίνει μονορούφι)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Γεια μας... (το κατεβάζει κι αυτός)
Στέφανος! Χάρηκα...

ΑΡΗΣ: (δίνει μια καρέκλα στον Θανάση)
Κάθισε στην παρέα μας. (ο Στέφανος κοιτάζει με το στόμα ανοικτό)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Λέω να πάω μια βόλτα με τον Στέφανο...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (στο αυτί του Άρη)
Αυτά μας τα παν κι άλλοι...

ΑΡΗΣ: (στο αυτί του Στέφανου)
Σκάσε, ρε!

ΘΑΝΑΣΗΣ: Λοιπόν;;;;

ΑΡΗΣ: Νομίζω δεν θα με πειράξει να στερηθώ την παρέα του φίλου μου για ένα βράδυ... Στέφανε, καλά να περάσετε! Εγώ θα καθίσω ακόμα λίγο και θα πάω σπίτι να μιλήσω με την Βίκυ στο viber... Θανάση... Χάρηκα! (χειραψία)

ΘΑΝΑΣΗΣ: Επίσης!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (με υπονοούμενο)
Ευχαριστώ πολύ φίλε μου... εμείς οι δυο θα τα πούμε... (φεύγουν)

Στο διπλανό τραπέζι κάθονται 2 τύποι, παρακολουθούν τον Άρη και κάτι ψιθυρίζουν στο αυτί.

ΑΡΗΣ: Αχ... σου έκανε πολύ κακό τελικά ο Μάριος, φίλε. Μακάρι να πάνε όλα καλά με τον Θανάση γιατί είσαι σπουδαίο παιδί και το αξίζεις!! (κτυπά το τηλέφωνο...)
(κάνει γκριμάτσα) Γαμώτο! Τι θέλει τέτοια ώρα; Καλησπέρα μπαμπά... όλα καλά;

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (θυμωμένα)
Την καλησπέρα πού την είδες; Ζήτησες έξτρα λεφτά γι'αυτό τον μήνα;

ΑΡΗΣ: Πρέπει να αγοράσω ακόμη 2 βιβλία μπαμπά... κοστίζουν ξέρες.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Ακούω μουσική... Πού είσαι;

ΑΡΗΣ: Βγήκα για ένα ποτό... (τον διακόπτει ο Φαίδωνας)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ωρύεται)
Το ήξερα! Νόμιζες θα με κοροΐδευες αρκετό καιρό ακόμα; Σε έστειλα να πιάσεις ένα χαρτί κι εσύ τα τρως στις διασκεδάσεις και στις πουτάνες...

ΑΡΗΣ: (έντονα)
Πάλι μεθυσμένος είσαι και λες ότι σου κατέβει νομίζω...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Τόλμησες να υψώσεις τον τόνο της φωνής σου σε μένα; (έξαλλος)
Κοπρίτη! Τέρμα τα λεφτά!!

Ο ένας από τους 2 τύπους πάει προς το μέρος του Άρη, φτιάχνοντας το σακάκι του...

ΑΡΗΣ: Δεν ξέρεις τι λες...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Να βρεις δουλειά για να δεις πως βγαίνουν τα λεφτά... και να κάτσεις τον κώλο σου να πιάσεις αυτό το γαμημένο χαρτί γιατί στο εγγυούμαι θα σε αποκληρώσω!!

Ο Άρης σηκώνεται απότομα και κάνει μια κίνηση να πετάξει το τηλέφωνο... κτυπά κατά λάθος τον τύπο και παραπατά...

ΑΡΗΣ: Συγγνώμη... (ο τύπος του δίνει γροθιά στο πρόσωπο)
Ααα... (αιμορραγεί) (2^η γροθιά στο στομάχι)
Ααα... (γονατίζει από τον πόνο...)

ΤΥΠΟΣ: Τι σου έκανα ρε πούστη και με κτύπησες; Για να δούμε πόσο μάγκας είσαι;

Ο Άρης προσπαθεί να σηκωθεί και δέχεται κλωτσιά στο στομάχι...

ΑΡΗΣ: Αααχ... (διπλώνεται πάλι από τον πόνο)

Ο 2^{ος} τύπος ορμά και απομακρύνει τον 1^ο από τον Άρη και του δίνει γροθιές και κλωτσιές... και τον διώχνει. Βοηθά τον Άρη να σηκωθεί...

ΑΡΗΣ: (πονεμένα)
Ευχαριστώ...

ΤΖΙΜΗΣ: Έλα, σκουπίσου... (του δίνει πετσέτα και ελέγχει το τραύμα)
Ευτυχώς, δεν είναι βαθύ...

ΑΡΗΣ: (πονεμένα)
Δεν τον πρόσεξα... αλήθεια λέω... κατά λάθος τον κτύπησα...

ΤΖΙΜΗΣ: Ξέρω, είδα τι έγινε! Το αλητόπαιδο... θα κάνει καιρό να εμφανιστεί πάλι. (του δίνει το χέρι...) Τζίμη!

ΑΡΗΣ: Άρης. Άρης Μενελάου. Σε ευχαριστώ και πάλι. Αν δεν ήσουν εσύ, ακόμη θα μου έδινε...

ΤΖΙΜΗΣ: (τον κτυπά φιλικά στην πλάτη)
Ξέρεις κάτι; Μου θύμησες εμένα όταν πρωτοήρθα Ελλάδα για σπουδές, από Κύπρο κι εγώ. Ήμουν ένα άβγαλτο αθώο αγόρι... από τώρα και στο εξής θα είσαι υπό την προστασία μου. Σε έχω συμπαθήσει. Κάτι μου λέει, ότι θα γίνουμε πολύ καλοί φίλοι.

ΑΡΗΣ: (μένει και τον κοιτάζει)
Ειλικρινά, δεν ξέρω τι να πω. Πρώτη φορά νοιάστηκε κάποιος για μένα τόσο πολύ... και μάλιστα, άγνωστος!!

ΤΖΙΜΗΣ: (χαμογελά)
Το άγνωστος μπορούμε να το διορθώσουμε σιγά – σιγά... και μάλιστα από τώρα. Κανένας δεν βγήκε χαμένος κάνοντας παρέα με τον Τζίμη. (φτιάχνει το σακάκι του με περηφάνια)
Γκαρσόν!!! 2 σφηνάκια... πήγαινε να καθαρίσεις το πρόσωπο σου μέχρι να έρθουν τα ποτά. Απόψε μια μεγάλη φιλία γεννιέται και θα το γιορτάσουμε!

ΑΡΗΣ: (σηκώνεται χαρούμενος και πονεμένος)
Πάω... σε 2 λεπτά θα είμαι πίσω... (φεύγει)

Το γκαρσόνι φέρνει τα ποτά. Ο Τζίμης κτυπά ένα νούμερο στο τηλέφωνο...

ΤΖΙΜΗΣ: (κοιτάζει προς το μέρος που πήγε ο Άρης και λέει σιγά)
Μπράβο, αράχνη! Εσύ χάνεις το μέλλον σου, ηθοποιός έπρεπε να γίνεις... χαχαχαχα, θα φάμε καλά από το βουτυρόπαιδο...
Ψάξε, σε παρακαλώ, αν ο μεγαλοδικηγόρος Φαίδωνας Μενελάου έχει γιό με το όνομα Άρης. Ήδη, βλέπω τα εκατομμύρια να χορεύουν μπροστά στα μάτια μας... Σε αφήνω τώρα γιατί είναι ώρα του μυζιάρικου...
(βγάζει από την τσέπη του ένα φακελάκι, κοιτάζει γύρω του και ρίχνει βιαστικά μια άσπρη σκόνη στο ένα ποτήρι, την ανακατεύει βιαστικά με το δάκτυλο του και το γλύφει απολαυστικά...)

ΤΖΙΜΗΣ: Καλώς ήρθες στις Πύλες του Παραδείσου, Άρη Μενελάου!

Ο Άρης επιστρέφει χαμογελώντας. Ο Τζίμης του δίνει το ποτήρι με την άσπρη σκόνη.

ΑΡΗΣ: (σοβαρά)
Στην υγεία του αγνώστου που με έσωσε από ένα τρελό μανιακό.

ΤΖΙΜΗΣ: Στην υγεία του αγνώστου που είχα την τιμή να γνωρίσω.
(κατεβάζουν τα ποτά με την μια και ξεσπούν σε γέλια...)
Γκαρσόν, ακόμη 2 τα ίδια. Έλα, κάθισε Άρη, η νύκτα τώρα αρχίζει για μας... (ο Άρης παραπατά)
Απ'ότι βλέπω δεν είσαι συνηθισμένος στο ποτό, νομίζω θα σε πάρω εγώ σπίτι απόψε. Μην νιώθω τύψεις μετά, αν πάθεις κάτι. Πες μου μόνο την διεύθυνση και μετά ας πιούμε όσο θες...

ΚΥΠΡΟΣ

Μια δυνατή αστραπή φωτίζει την φιγούρα της Τασίας στο σκοτάδι. Η βροντή την ξαφνιάζει... σταυροκοπιέται καθώς βλέπει τον δυνατό αέρα να ρίχνει κάτω τα φύλλα της λεμονιάς.

ΤΑΣΙΑ: Γιατί έχω Θεέ μου αυτό το κακό προαίσθημα... προστάτευε το αγόρι μας και όλα τα παιδιά του κόσμου!

ΑΘΗΝΑ

Ο Στέφανος μπαίνει στο διαμέρισμα. Βλέπει τον Άρη να κοιμάται με τα ρούχα στον καναπέ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (τον σπρώχνει ανήσυχος)
Άρη, Άρη... είσαι καλά; ; ;

ΑΡΗΣ: Μμμμμ... (ξύνει το κεφάλι του...)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ξύπνα, ρε! Τι έπαθες; Γιατί δεν είσαι πανεπιστήμιο; ; ;

ΑΡΗΣ: Άσε με... (προσπαθεί να γυρίσει πλευρό)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (τον βάζει να καθίσει και του πιάνει το πρόσωπο με το ένα του χέρι)
Το λοιπόν, άνοιξε τα μάτια σου και πες μου γιατί έχεις αυτό το χάλι.
Ποιος σε κτύπησε; (ελέγχει το τραύμα του)

ΑΡΗΣ: Είναι μεγάλη ιστορία. Φτιάξε ένα καφέ και θα στα πω όλα... και τσιμουδιά στους δικούς μου για το μάθημα, θα το δώσω τον Σεπτέμβρη.
(τεντώνει τα χέρια του) Πάντως φίλε, να ξέρεις, πέρασα υπέροχα ψές!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (ειρωνικά) Ναι... το βλέπω!

ΑΡΗΣ: Ασχέτως ότι τσακώθηκα με τον γέρο μου και μετά με κτύπησαν...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Εσύ θα με τρελάνεις! Πάω να φτιάξω καφέ και να τα πούμε...
(φεύγει)

ΑΡΗΣ: (κτυπά το τηλέφωνο του και το απαντά με κλειστά μάτια)
Παρακαλώ... (ανοίγει τα μάτια) Τζίμη... (χαρούμενος) μια χαρά είμαι... σε ευχαριστώ πολύ μάγκα μου για το ενδιαφέρον.... Και για ότι έκανες για μένα... πώς δεν έκανες τίποτα; Σου χρωστάω χάρη... σήμερα; ; Βεβαίως και μπορώ, να πάμε για ένα ποτό... τι ώρα και πού; ... Έγινε φίλε μου, τα λέμε από κοντά.
(μπαίνει ο Στέφανος με τους καφέδες)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Λοιπόν, άκου...

ΑΡΗΣ: Δεν προλαβαίνω τώρα... (φτιάχνει τα μαλλιά του)
Αργότερα ίσως πιούμε καφέ... τώρα θα βγω...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Τι εννοείς θα βγεις... και πού θα πας με αυτό το χάλι;
(τον δείχνει με το ένα χέρι)

ΑΡΗΣ: (απότομα)
Οουου, ρε φίλε... θα σου δώσω λογαριασμό τώρα και πού θα πηγαίνω; Νταντά μου είσαι;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (αφήνει τους καφέδες στο τραπεζάκι)
Όχι δεν είμαι νταντά σου! (έντονα)
Αλλά από χτες το βράδυ που σε άφησα μόνο, σε βρίσκω σήμερα σε αυτό το χάλι κι έχεις και μια συμπεριφορά που δεν ξέρω πώς να την χαρακτηρίσω...

ΑΡΗΣ: Γιατί ψες φίλε μου γνώρισα έναν σπουδαίο άνθρωπο. Άσε που έβαλε το τομάρι του μπροστά και με γλύτωσε από έναν τρελό. Με βοήθησε και με έφερε και σπίτι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Καλά... έχεις εμπιστοσύνη στον πρώτο τυχόντα να του λες πού είναι το σπίτι μας;

ΑΡΗΣ: Ο Τζίμης δεν είναι ο πρώτος τυχόντας! Και άμα θες να μάθεις, είναι σκαλιά ανώτερος από σένα!! Ένιωσα τόση ευφορία και τόσο όμορφα ψες μαζί του... που η εμπιστοσύνη ήρθε από μόνη της.
(ανοίγει την πόρτα και φεύγει.)

ΚΥΠΡΟΣ

Μετά από μερικούς μήνες...

ΤΑΣΙΑ: (μιλά στο τηλέφωνο)
Μάλιστα... ναι – ναι... το γνώριζα ότι τσιλημπουρδίζει ο άχρηστος αλλά ήθελα αποδειχτικά στοιχεία... ναι, μου φτάνουν 10 φωτογραφίες... εγώ σας ευχαριστώ! (κλείνει το τηλέφωνο) Ήρθε η ώρα σου Φαίδωνα Μενελάου! Να πας στο διάολο να ησυχάσουμε! (φωνάζει δυνατά) Αντιγόνη... Αντιγόνη...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (μπαίνει μέσα)
Φώναξες στρατηγέ μου; (χαμογελά και την φιλά στο μάγουλο)

ΤΑΣΙΑ: Έλα κάτσε κόρη μου και θέλω να σου πω κάτι που σκέφτηκα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (κάθεται) Ακούω...

ΤΑΣΙΑ: Σκέφτηκα τώρα που μπαίνει το καλοκαίρι, λίγες μέρες στο εξοχικό θα έκαναν καλό στη Μαρία μας. Να πάτε οι 2 σας κι εγώ θα μείνω εδώ για τον Φαίδωνα και την Αλίκη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν είναι άσχημη ιδέα... αλλά να ρωτήσω πρώτα τον Φαίδωνα.

ΤΑΣΙΑ: Σιγά μεν ρωτήσουμε και τον... άτε να μεν πω και καμιά κουβέντα βαρετή...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μαμά...

ΤΑΣΙΑ: Με μαμά με τίποτε κόρη. Άτε πήγαινε σάσε τες βαλίτσες και θα τον καλοπιάσω εγώ τον άντρα σου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σηκώνεται και σταυροκοπιέται)
Έλα η δύναμη σου Θεέ μου... Η κυρά Τασία να καλοπιάσει τον Φαίδωνα!! Να δω τι άλλο θα ακούσω εδώ μέσα! (φεύγει)

ΤΑΣΙΑ: (χτυπά ένα νούμερο στο τηλέφωνο και παραμιλά)
Να σε γλυτώσω θέλω αγάπη μου που τον άχρηστο τον άντρα σου... Έλα Αλίκη μου, πού είσαι αγάπη μου; Τι; ... Δεν σε ακούω καλά... πορεία περηφάνιας; Τι εν τούτη η πορεία πάλε; ... Αλίκη μου, έλα σπίτι αμέσως... Δεν σε ακούω τι λες... Σου έχω μια έκπληξη... έκπληξη λέω... Τριήμερο στην Αθήνα, να δεις τον Άρη μας... ναι, ναι...

Ο Φαίδωνας διαβάζει την εφημερίδα του. Μπαίνει η Αλίκη και κάθεται στα πόδια του και του πιάνει την εφημερίδα.

ΑΛΙΚΗ: Παπάκι μου! (του δίνει ένα φιλί)
Φαιδωνάκι μου... (παίζει με την γραβάτα του)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (βγάζει τα γυαλιά του και χαμογελά)
Τι είναι Αλίκη μου; Γιατί τόσες αγάπες ξαφνικά;

ΑΛΙΚΗ: Ξαφνικά; ; ; Γιατί, έχεις παράπονο από μένα παπάκι μου;
(του δίνει ακόμα ένα φιλί)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Όχι, η αλήθεια είσαι η μόνη εδώ μέσα που με αγαπάς... Για πες
τώρα, τι θες; Ή μάλλον πόσα θες; (χαμογελώντας)

ΑΛΙΚΗ: (σηκώνεται απότομα)
Πώς με νιώθεις, ρε daddy, ώρες ώρες... Να, αύριο πετώ για Αθήνα.
Ευκαιρία αφού λείπει και η mother με την Μαρία, να πάω να δω τον
Άρη... τον έχω πεθυμήσει!!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (της δίνει λεφτά και λέει σκυθρωπά)
Άξιο γαϊδούρι πεθυμησες να δεις...

ΑΛΙΚΗ: Daddyyyy...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Καλά... καλά! Κοίτα να προσέχεις...

ΑΛΙΚΗ: (του δίνει ένα φιλί και τον αγκαλιάζει)
Thanks daddy... (φεύγει τρέχοντας)

Ο Φαίδωνας κάθεται και συνεχίζει το διάβασμα. Μπαίνει μέσα η Τασία.

ΤΑΣΙΑ: (απότομα)
Γαμπρέ... θέλω να σου μιλήσω...

Ο Φαίδωνας κατεβάζει λίγο τα γυαλιά του...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (απότομα)
Εσύ δεν έχεις κάπου να πάεις; Όλοι έφυγαν... πήγαινε βρες την
κόρη σου, να ησυχάσω που ούλους σας...

ΤΑΣΙΑ: Μεν βιάζεσαι γαμπρέ... και σε λίγο θα ησυχάσεις μια τζιαι καλά που
ούλους μας... (ειρωνικά)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (σηκώνεται και πετά την εφημερίδα)
Εμένα μην μου μιλάς με γρίφους κυρά Τασία και κόψε τούτο το
γαμπρέ τζιαι γαμπρέ συνέχεια... Φακκά μου στα νεύρα!!

ΤΑΣΙΑ: Αν έσσιεις νεύρα, γαμπρέ, φάκκα πας τους τοίχους!!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Αααα... αρκετά σε ανέχτηκα στριμμένη γριά... μάζεψε τα τωρά και
δίνε του...

ΤΑΣΙΑ: Μα που πόθεν να του δίνω, γαμπρέ; ; Ξέχασες πως τούντο σπίτι εν δικό μου; Μισό λεπτό και θα εξηγηθούμε μια και καλή εμείς οι δυο... (ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει από μέσα ένα μεγάλο φάκελο) Τον βλέπεις αυτό τον φάκελο; Χαλάλι σου... (του τον ρίχνει στα μούτρα)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (τον ανοίγει παραμιλώντας) Να δω τι έκοψε πάλε ο νους σου, να... (μένει για λίγο να κοιτάζει τις φωτογραφίες...) Τι είναι όλα αυτά στρίγγλα; Ποιος σου τις έδωσε; ; Λέγε...

ΤΑΣΙΑ: Είσαι τίποτε στραβός, γαμπρέ τζι εν θωρείς τι είναι; Δόξα τον Θεό, πλούσια τα ελέη σα... κι εσένα και της πουτάνας σου. Πλήρωσα ντετέκτιβ και σε παρακολούθησε, αφού έχεις απορία.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ορμά πάνω της, την ρίχνει κάτω και της δίνει δυο κλωτσιές στα πλευρά)
Σκύλλα, θα σε σκοτώσω... (σκίζει τις φωτογραφίες με μανία)
Αν τολμήσεις να ανοίξεις το στόμα σου... την έβαψες!

Η Τασία σηκώνεται με σφιγμένα χείλη από τον πόνο...

ΤΑΣΙΑ: (δυνατά)
Αυτή είναι η πρώτη και η τελευταία φορά που άπλωσες χέρι πάνω μου!! Το λοιπόν, γαμπρέ... ανακεφαλαιώνω για τελευταία φορά, για να καταλάβεις πως έχουν τα πράγματα. Οι φωτογραφίες που έσκισες υπάρχουν σε cory στον δικηγόρο μου και στον ντετέκτιβ. Επίσης, υπάρχουν φωτογραφίες που τράβηξα εγώ με το κινητό μου, το δακτυλίδι, το ραβασάκι που έγραψες στην πουτάνα σου και τον τίτλο ιδιοκτησίας του σπιτιού που της αγόρασες...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Θα σε αποτελειώσω...

ΤΑΣΙΑ: Επίσης, σε περίπτωση που πάθω οτιδήποτε εγώ ή κάποιος από την οικογένεια, ο δικηγόρος μου θα δώσει τις φωτογραφίες στην δημοσιότητα και θα κατηγορηθείς ως ύποπτος...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Είσαι τρελή... (χαμένος)

ΤΑΣΙΑ: Το ξέρω!! Ο πελλός θέλει τον αντίπελλο του! Επίσης, γαμπρέ, αυτές τις φωτογραφίες θα τις δημοσιεύσω εγώ αν δεν συμφωνήσεις σε 3 όρους που θα σου βάλω... νομίζω, θα κάνουν ζημιά στην πολιτική σου καριέρα, αφού θα βάλεις υποψηφιότητα ως βουλευτής σε λίγο καιρό...

Ο Φαίδωνας γεμίζει ένα ποτήρι ούισκι... πίνει μια γερή γουλιά...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Λέγε... (πίνει το υπόλοιπο ούισκι)

ΤΑΣΙΑ: 1^ον – Ο Άρης θα παντρευτεί την Βίκυ όταν τελειώσει τις σπουδές!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Ποιος τον υπολογίζει αυτόν; Ότι θέλει ας κάνει, έχει καιρό που τον ξέγραψα.

ΤΑΣΙΑ: 2^ον – Το σπίτι που αγόρασες θα το μεταβιβάσεις της Αλίκης...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Για την Αλίκη είχα άλλες βλέψεις... για πιο μεγάλο σπίτι, αλλά οκ θα της το μεταβιβάσω. Τρίτος όρος;

ΤΑΣΙΑ: 3^ος όρος... Να πας στα τσακίδια! Να δώσεις διαζύγιο της Αντιγόνης και να ξεκουμπιστείς από δω μέσα... το δικηγορικό γραφείο δεν θα στο πειράξω... σου το αφήνω προίκα...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ζυγίζει την κατάσταση)
Με μεγάλη μου χαρά θα ξεκουμπιστώ! Θα γλυτώσω από ένα τρελοκομείο...

ΤΑΣΙΑ: Ωραία!! Χαίρομαι που συμφωνούμε επιτέλους μια φορά εμείς οι δυο... έστω και στην υστάτη...

Φεύγει ο Φαίδωνας και μετά η Τασία κουτσαίνοντας, αργό βήμα αλλά σταθερό.

ΑΘΗΝΑ

Στέφανος και Αλίκη μπαίνουν στο διαμέρισμα.

ΑΛΙΚΗ: (ενθουσιασμένη)
Ανυπομονώ να δω την έκφραση του Άρη όταν με δει μπροστά του... (αγκαλιάζει τον Στέφανο και τον φιλά στο μάγουλο)
Σ'ευχαριστώ που ήρθες να με πάρεις από το αεροδρόμιο. Ο Άρης θα πέσει ξερός από την χαρά του.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (σοβαρά)
Κοίτα Αλίκη... θέλω να μιλήσουμε λίγο σοβαρά για τον Άρη πριν έρθει.

ΑΛΙΚΗ: (αλλάζει ύφος)
Έπαθε κάτι ο αδελφός μου; Είναι άρρωστος; Πες μου...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Όχι, όχι δεν είναι άρρωστος, αλλά να... νομίζω έμπλεξε με άσχημες παρέες και πολύ φοβάμαι ότι άρχισε την κατηφόρα...

ΑΛΙΚΗ: (έντρομη τον αρπάξει από την φανέλα)
Τι εννοείς έμπλεξε; Ποια κατηφόρα έπιασε; Μίλα ξεκάθαρα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (κατεβάζει τα χέρια της Αλίκης και μονολογεί)
Ο Θεός σε έστειλε Αλίκη. Δεν ήθελα ακόμα να μιλήσω σε κανένα. Στις αρχές έλεγα ότι εγώ ήμουν πολύ υπερπροστατευτικός απέναντι του κι έβλεπα πράγματα που δεν υπήρχαν... Γνώρισε κάποιον Τζίμη, από Κύπρο κι αυτός, που του έκανε πλύση εγκεφάλου. Εμένα σχεδόν δεν μου μιλά πλέον... του είπε ο Τζίμης ότι τον εκμεταλλεύομαι επειδή έχετε λεφτά...

ΑΛΙΚΗ: Τι λες ρε πούστη μου...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Το ξέρεις ότι τους τελευταίους μήνες ο πατέρας σου δεν του στέλλει λεφτά; Ότι στείλει η γιαγιά σου πλέον, αλλά δεν τον φτάνουν. Εγώ πλήρωσα τα τελευταία ενοίκια και ψώνισμα για το σπίτι. Τα δίνει όλα στον Τζίμη.... Όταν είναι μαζί λέει, είναι στο παράδεισο.

ΑΛΙΚΗ: (έξαλλη)
Γιατί δεν μας μίλησες πιο νωρίς; Τι περιμένεις; ; Θεέ μου, θα τον σκοτώσω τον μπάσταρδο αν έδωσε ναρκωτικά στον Άρη.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (κλαίει)
Συγγνώμη Αλίκη μου... νόμιζα ότι έλεγχα την κατάσταση και δεν ήθελα να σας ανησυχήσω... αλλά πριν 2 βράδια κατάλαβα ότι πρέπει άμεσα να μιλήσω με την γιαγιά Τασία...

ΑΛΙΚΗ: (με δάκρυα αλλά ήρεμα)
Τι έγινε πριν 2 βράδια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ήρθα αργά σπίτι, είχα βγει βόλτα με τον Θανάση. Άκουσα θόρυβο στο δωμάτιο μου... μπήκα μέσα σιγά και τον είδα να ψάχνει τα συρτάρια μου με μανία. Δεν με είδε. Μου πήρε 350ευρώ που τα είχα στην άκρη για το ενοίκιο... και το χειρότερο, ψες, πήρε τηλέφωνο τον Θανάση και του είπε ότι προσφέρει το κορμί του σε αυτόν ή σε όποιον νάνε στην πιάτσα για 100ευρώ...

ΑΛΙΚΗ: Όχι, όχι... λες ψέματα! Αυτός ο άνθρωπος που λες δεν είναι ο Άρης, δεν είναι ο δικός μου αδελφός... (χτυπά τον Στέφανο στο στήθος) Όχι σου λέω... όόόχiiii!!! (άγρια και δυνατά)
(ο Στέφανος την αγκαλιάζει και η Αλίκη κλαίει)

Ανοίγει η πόρτα... μπαίνει μέσα ο Άρης αγνώριστος, ατημέλητος με μαύρους κύκλους, ασταθές βήμα και αλλοιωμένη φωνή... ακολουθεί και ο Τζίμης...

ΤΖΙΜΗΣ: (αυστηρά)
Δεν γίνεται να σου δώσω πάλι πράμα χωρίς λεφτά κι εγώ τα αγοράζω.

ΑΡΗΣ: Το χρειάζομαι τώρα... θα βρω, θα βρω τα λεφτά στο υπόσχομαι! Το θέλω όμως τώρα... τώρα!!! (βλέπουν τον Στέφανο και την Αλίκη)
Αλίκη;;

ΑΛΙΚΗ: (σοκαρισμένη)
Άρη; (πάει κοντά του) Άρη, αγάπη μου, πώς έγινες έτσι;
(επιτίθεται στον Τζίμη) Τι έκανες στον αδελφό μου, ρε ρεμάλι;; Θα σε σκοτώσω... θα σε θάψω δαμέ τωρά...
(ο Τζίμης παραπατά. Ο Άρης απομακρύνει την Αλίκη άγρια...)

ΑΡΗΣ: Αν τολμήσεις να ακουμπή – σεις ξα – να χέρι στον Τζίμη, θα σε λιώσω!

ΑΛΙΚΗ: Άρη...

ΑΡΗΣ: (έξαλλος) Αυτό που σου λέω...
(κοιτάζει και επιτίθεται στον Στέφανο)
Ρε καθήκι, τόλμησες να μιλήσεις στους δικούς μου; Γι' αυτό
κου – βαλήθηκε εδώ αυτή; Ιούδα, θα σε πνίξω!
(τον αρπάζει από τον λαιμό. τον απομακρύνει η Αλίκη και ο Τζίμης. ο Στέφανος τρίβει τον λαιμό του).

ΑΡΗΣ: (άγρια)
Έξω από δω και οι δυο σας γιατί θα σας σκοτώσω... κι εσύ ρε πούστη
κοίταξε να βρεις άλλο σπίτι... (δίνει μια δυνατή κλωτσιά στο τραπεζάκι)
ΈΞΩΩΩΩΩΩ....

ΑΛΙΚΗ: Άρη, σε παρακαλώ...

ΑΡΗΣ: Διάολε φύγεεε... Έξωωωω...

(ο Στέφανος αρπάζει την Αλίκη και φεύγουν).

Επικρατεί ησυχία...

ΤΖΙΜΗΣ: Εγώ στα'λεγα ότι είναι ύπουλος... φίδι κολοβό!

(ο Άρης πέφτει στα γόνατα εξαντλημένος)

ΑΡΗΣ: (αργά)
Σε παρακαλώ φίλε, δώσε μου έστω και μισή δόση ηρωίνη... δεν αντέχω
άλλο...

ΤΖΙΜΗΣ: (του σηκώνει το κεφάλι από τα μαλλιά)
Αφού Δεν έχεις λεφτά...

ΑΡΗΣ: Έχω... (με μια απότομη κίνηση τραβά την αλυσίδα με τον σταυρό και
την κόβει...) Πάρτον... Αξίζει πολύ περισσότερα από μια δόση...

(Ο Τζίμης δαγκώνει τον σταυρό... χαμογελά σατανικά)

ΤΖΙΜΗΣ: Είδες τι καλό παιδί είσαι, άμαν θέλεις;
(του αφήνει απότομα τα μαλλιά, βγάζει μια σύριγγα και του την πετά στα πόδια)
Εγώ φεύγω τώρα... Καλό Ταξίδι στον Παράδεισο, φίλε... χαχαχα – χαχαχα... (φεύγει)

Ο Άρης πιάνει την ένεση με σπασμωδικές κινήσεις... ψάχνει στα συρτάρια και βγάζει ένα λάστιχο μικρό... γονατά και το δένει στο χέρι του... χτυπά με τα δάκτυλα τη φλέβα του και βάζει αργά, αργά την ένεση με μάτια ορθάνοικτα... αφήνει την σύριγγα κάτω και με ήρεμο ύφος αποκοιμάται στο έδαφος...

Ξημέρωσε. Ο Στέφανος και η Αλίκη μπαίνουν στο διαμέρισμα διστακτικά... τρέχουν κοντά στον Άρη, που βρίσκεται ακόμη στο έδαφος...

ΑΛΙΚΗ: (τον παίρνει αγκαλιά και τον κτυπά ελαφρά στο πρόσωπο)
Άρη μου... ξύπνα αγάπη μου... μίλα μου σε παρακαλώ...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (παραμερίζει την σύριγγα)
Άστον σε μένα, Αλίκη μου...

ΑΛΙΚΗ: (κλαίει)
Στέφανε, σε παρακαλώ, κάνε κάτι... γιατί δεν ξυπνά; Άρη, Άρη... σε παρακαλώ, άνοιξε τα μάτια σου... εγώ είμαι, η Αλίκη σου...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Φέρε γρήγορα ένα ποτήρι νερό...
(βάζει το κεφάλι του στο στήθος του Άρη για να δει αν είναι ζωντανός...)
Ξύπνα, γαμώ το κέρατο μου...

ΑΛΙΚΗ: (φέρει το νερό και το δίνει στον Στέφανο)
Είναι νεκρός;; (βάζει τα χέρια στο στόμα)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ευτυχώς, όχι! (του λούζει το νερό στο πρόσωπο και του δίνει ένα χαστούκι) Ξύπνα γαμώτο μου... ξύπνα αδελφέ μου... (ο Άρης κουνά απότομα το κεφάλι του...)
Μπράβο, αγόρι μου... (του ανακατεύει τα μαλλιά)

ΑΛΙΚΗ: (γονατίζει)
Άρη μου, Άρη μου... σε παρακαλώ, μίλα μου...

ΑΡΗΣ: (ανοίγει τα μάτια) Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ: (τον αγκαλιάζει με δάκρυα)
Όλα θα πάνε καλά, Άρη μου, όλα θα πάνε καλά...

ΑΡΗΣ: (αδύναμα)
Είναι αργά πια... νομίζω έχω ξοφλήσει...

ΑΛΙΚΗ: (του πιάνει το πρόσωπο)
Όχι, δεν είναι αργά... τίποτα δεν τελείωσε, μ'ακούς; Τίποτα... θα πάμε στο κέντρο απεξάρτησης και σε λίγους μήνες θα είσαι ο Άρης που ξέραμε...

ΑΡΗΣ: (γαντζώνεται από τους ώμους της)
Θέλω την μάνα μου... τη μάνα μου... τηλεφώνα της γιαγιάς... (εκλιπαρώντας) Αυτή κάτι θα ξέρει... φοβάμαι, φοβάμαι... δεν θέλω να πεθάνω... όχι, όχι... δεν θέλω να πεθάνω... Αλίκη, σε παρακαλώ, δεν αντέχω άλλο αυτόν τον απαίσιο πόνο και το τρέμουλο όταν με πιάνει η στέρηση... δεν μπορώ άλλο αυτό το τέρας που γίνομαι κάθε φορά που χρειάζομαι τη δόση μου. (κοιτάζει το κενό) Δεν αντέχω άλλο να πίνω τον θάνατο για να ζήσω... σε παρακαλώ, τηλεφώνα της γιαγιάς...

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΒΡΟΝΤΗ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ...

ΚΥΠΡΟΣ

ΤΑΣΙΑ: (μιλά στο τηλέφωνο με σπασμένη φωνή. Κοιτάζει έξω την μαραμμένη λεμονιά)
Τα κανόνισα όλα Στέφανε... αύριο το μεσημέρι πετάτε... θα σας περιμένει ταξί... η Αντιγόνη δεν θα μπορέσει να σας παραλάβει... της έδωσε ο γιατρός ηρεμιστικά για να συνέλθει από το σοκ. Εγώ πρέπει να προσέχω την Μαρία... (απότομα) ... αυτόν τον μπάσταρδο, μην τον αναφέρεις ξανά. Τον πήρα τηλέφωνο να του πω ότι έχει πρόβλημα ο Άρης και μου το 'κλεισε στα μούτρα... και όπως είπαμε εμείς οι δυο, θα παίρνει την δόση του κανονικά, χωρίς στερήσεις, μέχρι να έρθετε πίσω... όχι άλλες κρίσεις το παιδί μου μακριά μας. Τα λεφτά που σου έβαλα στο λογαριασμό σου είναι αρκετά... πήγαινε τώρα κοντά του... Στέφανε, πρόσεχε και τους δυο, σε παρακαλώ... Σ'ευχαριστώ για όλα παιδί μου... (κάθεται στον καναπέ και σκουπίζει ένα δάκρυ...)
Γιατί, Θεέ μου; Γιατί στο δικό μας το παιδί; Γιατί στον Άρη μας; Γιατί;;

Μετά από 3 μέρες... Βρίσκονται όλοι στο σαλόνι, εκτός από τον Φαίδωνα.

ΜΑΡΙΑ: (κρατά ένα βιβλίο, δείχνει με τα αγκυλωμένα της δάκτυλα)
Λου – λού – δι, Λου – λού – δι
Ο Στέφανος και η Αλίκη είναι γονατισμένοι δίπλα της.

ΤΑΣΙΑ: θα βρέξει πάλι. Έρχεται καταιγίδα... (σφίγγει το σακάκι πάνω της καθώς κοιτάζει την ξερή λεμονιά)

ΑΛΙΚΗ: Τι χρώμα είναι το λουλούδι, Μαρία μου;

ΜΑΡΙΑ: Κό – κι – νο... (κοιτάζει τον Άρη) Ά – ρης, βό – λτα...

Η Αντιγόνη πηγαينوέρχεται νευρικά με το τηλέφωνο στο χέρι...

ΤΑΣΙΑ: Στις ειδήσεις είπαν για κόκκινο συναγερμό (σφίγγει πιο πολύ το σακάκι πάνω της) Έρχεται από την Ελλάδα είπαν... του έδωσαν και όνομα...

ΒΙΚΥ: (κάθεται στον καναπέ με τον Άρη αγκαλιά, του χαϊδεύει τα μαλλιά)
Σιγά μην μας τρομάξει μια απλή καταιγίδα...
(φιλά τον Άρη στο μάγουλο) Θες να πάμε μια βόλτα στον κήπο αγάπη μου;

ΑΡΗΣ: (σηκώνεται αργά, κακοδιάθετος)
Δεν έχω όρεξη για βόλτα... Συγνώμη... πήγαινε μόνη σου αν θες...

ΜΑΡΙΑ: Βό – λτα...

Χτυπά το τηλέφωνο της Αντιγόνης... το κοιτάζει με αγωνία...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μαμά, είναι από το κέντρο απεξάρτησης, απάντα το εσύ, σε παρακαλώ. (της δίνει το τηλέφωνο)

ΤΑΣΙΑ: Παρακαλώ... μάλιστα, η γιαγιά του είμαι... αύριο ναι... ναι... ναι... το μεσημέρι... βέβαια είναι σύμφωνος. Θα μιλήσετε και μαζί του εσείς αύριο... ναι... σας ευχαριστώ πολύ! Γειά σας...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (με αγωνία) Τι σου είπαν μαμά;

ΤΑΣΙΑ: Αύριο θα πάμε, Άρη μου!! (τον αγκαλιάζει) Όλα θα πάνε καλά, πρώτα ο Θεός... πίστη και δύναμη γιέ μου...

ΑΡΗΣ: (λίγο απότομα) Τι σε ρώταγε γιαγιά; Πολλές ερωτήσεις έκανε...

ΒΙΚΥ: Έτσι είναι Άρη μου... τυπικές διαδικασίες...

ΑΡΗΣ: (πιο απότομα) Δεν ρώτησα εσένα...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: (αυστηρά) Άρη...

ΑΡΗΣ: Εσύ, μην μιλάς...

ΒΙΚΥ: Άστον, Στέφανε...

ΜΑΡΙΑ: Βό– λτα...

ΑΡΗΣ: Δεν νομίζεις ότι πήρες πολύ αέρα, Στέφανε; Με βρήκες αδύναμο και μας κάνεις τον σπουδαίο...

ΒΙΚΥ: (χαμένη) Αγάπη μου...

ΑΡΗΣ: Σκάσε... στα τσακίδια κι εσύ!! Σας βαρέθηκα όλους σας... (πιάνει το τροχοκάθισμα) Έλα, Μαρία, πάμε στον κήπο... πνίγομαι εδώ μέσα...

ΗΣΥΧΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Θεέ μου... (κρατά το κεφάλι του)

ΤΑΣΙΑ: (πιάνει την Αντιγόνη από το χέρι)
Δεν είναι ώρα για λιποθυμίες εσύ, εντάξει; Αλίκη μου, θέλω απόψε να μείνεις με τη μαμά σου στο καινούργιο σπίτι, νομίζω άμαν έχει ησυχία θα ηρεμίσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα θέλει την βοήθεια μας, δεν το βλέπεις;

ΑΛΙΚΗ: Έχει δίκιο η γιαγιά, Νόνη. Άμαν του μιλούμε, αγριεύει. Ένα βράδυ μόνο, και μετά θα είναι στα χέρια των ειδικών. Πάω να πιάσω τα σακάκια μας και φεύγουμε πριν μπουν μέσα.
(στον Στέφανο χαμηλόφωνα) Εσύ, πάρε την Βίκυ σπίτι της και θέλω να επιστρέψεις εδώ. Θα είσαι μέσα στο αυτοκίνητο. Μόλις κοιμηθεί και ηρεμίσει, θα πω της γιαγιάς να σου τηλεφωνήσει να φύγεις... μετά από αυτό που έζησα στην Αθήνα, φοβάμαι μην πάθει κρίση πάλι...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Εντάξει, Αλίκη μου...

ΑΛΙΚΗ: (τον αγκαλιάζει) Σ'ευχαριστώ για όλα... σου χρωστάμε πολλά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Βλακείες...

Στον κήπο. Ο Άρης χτυπά ένα νούμερο στο κινητό...

ΑΡΗΣ: Απάντα το, γαμώτο... (σπασμωδικές κινήσεις πάνω κάτω)
Έλα, Τζίμη; Τηλεφώνα αμέσως σε γνωστούς εδώ κάτω νάρτουν να μου φέρουν πράμα... δεν σε πρόδωσα, ρε... Τζίμη... Τζίμη, σε ικετεύω αδελφέ, δεν αντέχω άλλο... με πονάει ολόκληρο το κορμί... τώρα δεν έχω μετρητά... (κλαίει) Όχι... όχι, σε παρακαλώ... μην το κλείνεις, γιέ της πουτάνας... θα σε σκοτώσω!

Πετάει το τηλέφωνο κάτω με οργή. Πιάνει το κεφάλι του και γονατίζει τρέμοντας... πιάνει με δυσκολία το τηλέφωνο και ξανακτυπά... αρχίζει να βρέχει και να φυσά...

ΜΑΡΙΑ: (κλαίει) Ά – ρης, Ά – ρης, για – για...

ΑΡΗΣ: (εξασθενημένος)
Τζίμη, σε παρακαλώ, μην μου το κλείνεις... ότι θες, ότι θες... ναι, ναι...
και όσα θες... (κοιτάζει το καρτσάκι)
Έχω κάτι που πιάνει άνετα 500... σε δέκα λεπτά έξω στο σπίτι...
Αγαμέμνονος 17.

ΤΑΣΙΑ: (φωνάζει) Άρη, Άρη...
(βροντή και το κλάμα της Μαρίας) Μαρίαααα... κοριτσάκι μου. Γιέ μου,
γιατί άφησες τη Μαρία μέσα στη βροχή...

ΑΡΗΣ: (ορμά στη γιαγιά του) Πόσα λεφτά κρατάς;;;

ΤΑΣΙΑ: Πάμε μέσα να πάρουμε τη Μαρία και θα σου δώσω όσα έχω... Έλα,
γρήγορα και θα αρρωστήσει...

ΑΡΗΣ: (την ταρακουνά άγρια) Λέγε πόσα;;;

ΤΑΣΙΑ: (κλαίει) 150

ΑΡΗΣ: (την αφήνει απότομα) Δεν φτάνουν...

Αρπάζει την Μαρία και την ρίχνει στο έδαφος. Πιάνει το καρτόσι, το διπλώνει και
φεύγει τρέχοντας...

ΤΑΣΙΑ: ΟΧΙΙΙΙΙΙΙ... Άρη, τι έκανες;
(σκύβει πάνω στη Μαρία που κλαίει και την προστατεύει με το σώμα
της και την ομπρέλα. Χτυπά ένα νούμερο στο κινητό της...)
Στέφανεεεεεεεε....

Στο σαλόνι. Η Αλίκη ξαπλώνει στον καναπέ έχοντας ακουστικά στα αυτιά και
τραγουδά...

ΑΛΙΚΗ: «Διακόσια στην στροφή και με ρωτάνε μαμά... όχι δεν είναι μαμά, να με
βρουν οι μπάτσοι ψάχνουν ξανά, θάμε στον Παναμά... πουτάνα δεν
παίρνω ποτέ σοβαρά... έτσι μου πε η μαμά, όχι δεν είναι μαμά... ναι
δεν είναι μαμά...» (κάνει κινήσεις με τα χέρια ρυθμικά)

Χτυπά το κουδούνι...

Ναι δεν είναι μαμά...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (ακούγεται από μέσα) Αλίκη, κουδούνι...

ΑΛΙΚΗ: «Θάμε στο Παναμά, ναι δεν είναι μαμά...»

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (μπαίνει μέσα) Αλίκη, κουδούνι, λέω... Χριστέ μου...
(τραβάει τα ακουστικά από τα αυτιά της Αλίκης)
Θα βοηθήσεις επιτέλους κι εσύ λίγο; Δεν ακούς το κουδούνι; Ήδη
άρχισαν να έρχονται οι καλεσμένοι μας...

ΑΛΙΚΗ: (απότομα) Μην μου ξανατραβήξεις τα ακουστικά.

Κτυπά ξανά το κουδούνι επίμονα...

ΑΛΙΚΗ: Οκ, το άκουσα... πάω να ανοίξω... ναι δεν είναι μαμά...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Έχε χάρη που έχουμε πάρτι σήμερα...

Η Αλίκη ανοίγει και μπαίνει μέσα ο Φαίδωνας...

ΑΛΙΚΗ: Παπάκι μου... (πετάγεται πάνω του και τον αγκαλιάζει)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σκυθρωπά) Αααα... εσύ, είσαι;

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (αφήνει την Αλίκη από την αγκαλιά του)
(ειρωνικά) Δεν σου γεμίζουμε το μάτι Κυρία Αντιγόνη; Περίμενες
κάποιον από τους γκόμενους σου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Είσαι χυδαίος!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Ποια μίλησε...

ΑΛΙΚΗ: Εεεε... σταματάτε... ακόμη δεν βρεθήκατε και αρχίσατε;

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Στη μάνα σου να το πεις, ξίνισε τα μούτρα της μόλις με είδε...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τα μούτρα μου ξινίζουν από μόνα τους μόλις σε αντικρίζω!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Για κοίταξε πρώτα την μούρη σου στον καθρέφτη μωρή γίδα...

ΑΛΙΚΗ: Σκάστε!! Κλείστε το και μια φορά... (έντονα)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Μα δεν την ακούς πώς μου μιλά;

ΑΛΙΚΗ: Κι εσύ, δεν πας πίσω, ρε daddy...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πώς ήθελες να σου μιλώ δηλαδή; Ο μόνος λόγος που καταδέχτηκες
να'ρθείς στους αρραβώνες του παιδιού μας, ήταν γιατί σου
τηλεφώνησαν από την εφημερίδα ότι θέλουν να σου πάρουν
συνέντευξη.

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Ναι, γιατί δεν έχω σκοπό την μάχη για την θέση του βουλευτή. Τα ποσοστά μου κάθε βδομάδα ανεβαίνουν. Αλίκη, φώναξε του Άρη, θέλω να μιλήσω μαζί του πριν μαζευτούν όλοι...

ΑΛΙΚΗ: (ειρωνικά) Τι ευτυχία!! Όλη η οικογένεια πάλι μαζί, αγαπημένοι και μονιασμένοι... (του φωνάζει και φεύγει για λίγο)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Εσύ, Αντιγόνη μέσα!! Και πες και στην γριά, να μην εμφανιστεί εδώ πριν τελειώσω με τον Άρη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ρε δεν πας στον διάολο, λέω εγώ... τόσους μήνες το παιδί έκανε αποτοξίνωση κι ούτε ενδιαφέρθηκες... αλλά το σάλιο μου χαλώ μαζί σου... (φεύγει)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (χτυπά το τηλέφωνο του) Παρακαλώ... πόσες φορές να σου πω να μην με ξαναπάρεις τηλέφωνο; (εκνευρισμένος)
Εμείς οι δυο τελειώσαμε... τίποτε δεν σου χρωστώ πορνίδιο, ακούς; ... απειλές δεν σηκώνω εγώ! Αν τολμήσεις να ανοίξεις το στόμα σου, στο υπόσχομαι, θα το μετανιώσεις ακριβά!! Και μην τολμήσεις να με ενοχλήσεις ξανά, ούτε εμένα αλλά ούτε τη Σόνια... Ουστ, από κει, κότα... (κλείνει το τηλέφωνο) Βρωμοθήλυκο... (τρυφερά) Σόνια... μικρό μου μπουμπουκάκι...

Μπαίνει ο Άρης προσπαθώντας να δέσει τη γραβάτα του...

ΑΡΗΣ: Γεια σου, μπαμπά...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Χμμ... καλώς και το απολωλός πρόβατο...!

ΑΡΗΣ: (κάνει πως δεν άκουσε) Με παιδεύει αυτή η γραβάτα... βοήθα λίγο, σε παρακαλώ...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (του δένει την γραβάτα) Άμαν μια γραβάτα δεν μπορείς να δέσεις, τις παντρείς τι τις θέλεις; (τον κοιτάζει εξεταστικά)
Το μόνο πράγμα που έχει πάρει από μένα είναι η ομορφιά.

ΑΡΗΣ: Μπαμπά, όχι σήμερα... σε παρακαλώ... μην μου χαλάς το κέφι μετά από όσα πέρασα... η Αλίκη είπε πως θέλεις να μιλήσουμε...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Καλά, καλά... ούτε εγώ έχω όρεξη για καβγάδες... σε λίγο θα έρθουν οι δημοσιογράφοι για μια συνέντευξη... πρέπει να βγει προς τα έξω ότι είμαστε μια μονιασμένη και αγαπημένοι οικογένεια, ασχέτως ότι έχω χωρίσει με τη μάνα σου... ποντάρω πάρα πολύ πάνω σε αυτό το θέμα... ήδη μπήκαμε στην τελική ευθεία για τις εκλογές...

ΑΡΗΣ: (ειρωνικά) Λέω κι εγώ... τι έπαθε ξαφνικά ο πατέρας μου και μαλάκωσε...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Σκάσε, άχρηστε...!! (κοιτάζει γύρω του)
Να..., εδώ θα βγάλουμε μια οικογενειακή φωτογραφία κι εδώ, μια με τον συμπέθερο να κάνουμε χειραψία...

ΑΡΗΣ: Μην τολμήσεις να με ξαναπείς άχρηστο!!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Όχι, όχι χειραψία... νομίζω, μια φωτογραφία να τσουγκρίζουμε τα ποτήρια μας θα ήταν καλύτερη...

ΑΡΗΣ: (λύνει την γραβάτα) Κάτι σου είπα... Μην τολμήσεις να με ξαναβρίσεις...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (ειρωνικά) Για κοίτα... το μυξιάρικο έγινε άντρας και υψώνει και τον τόνο της φωνής του... οκ, δεν θα ξαναπώ τίποτε... αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι θα πάψεις να είσαι ένας άχρηστος επειδή δεν θα στο λένε οι άλλοι...

ΑΡΗΣ: Δεν έχεις ιδέα... Δεν έχεις ιδέα πόσο με σκοτώνουν τα λόγια σου... το μόνο που θυμάμαι από σένα μια ζωή, ήταν να με προσβάλλεις... κάποτε ίσως καταλάβεις... άρχισα να πνίγομαι εδώ μέσα... βγαίνω έξω να πάρω καθαρό αέρα...

Κάθεται κάτω από την ξερή λεμονιά. Κλείνει τα μάτια και αναπνέει δυνατά καθαρό αέρα. Πιάνει λίγο χώμα από κάτω και το αφήνει σιγά σιγά να πέσει κάτω.

ΑΡΗΣ: Θα σε ανθήσω πάλι λεμονιά μου... μαζί θα ανθίσουμε ξανά...

Μια δυνατή βροντή ακούγεται... εμφανίζεται ο Τζίμης δίπλα του.

ΤΖΙΜΗΣ: Γεια σου, αδελφέ!!

ΑΡΗΣ: (πετάγεται ξαφνιασμένος πάνω) Εσύ; Ξεκουμπίσου γρήγορα από δω και μην σε ξαναδώ μπροστά μου... αρκετό κακό μου έκανες!

ΤΖΙΜΗΣ: (ανοίγει και τα δυο του χέρια) Εγώ, κακό; Σε σένα αδελφέ;

ΑΡΗΣ: (σιγανά) Εξαφανίσου, σου είπα!

ΤΖΙΜΗΣ: Τς τς τς τς... είσαι πολύ άδικος μαζί μου, εγώ πάντα νοιαζόμουνα για σένα.

ΑΡΗΣ: Θα καλέσω αστυνομία...

ΤΖΙΜΗΣ: Όπα, όπα, οκ θα φύγω... απλά έμαθα ότι αρραβωνιάζεσαι, αδελφέ, κι ήρθα να σε συγχαρώ!

ΑΡΗΣ: Ευχαριστώ! Δίνε του τώρα...

ΤΖΙΜΗΣ: Έτσι απλά; Έλα να κάνουμε ένα τσιγάρο παρέα και υπόσχομαι, δεν θα σε ξαναενοχλήσω...

ΑΡΗΣ: Δεν καπνίζω πλέον τίποτα! Είμαι καθαρός και έτσι θα παραμείνω...

ΤΖΙΜΗΣ: (τον χτυπά φιλικά στην πλάτη)
Μπράβο αδελφέ που τα κατάφερες... μακάρι να μπορούσα κι εγώ...

ΑΡΗΣ: Πίστη και θέληση χρειάζεσαι!!

ΤΖΙΜΗΣ: Το ξέρω... Έλα να σου κάνω μια αδελφική αγκαλιά και υπόσχομαι δεν θα με ξαναδείς...

ΑΡΗΣ: Φύγε...

ΤΖΙΜΗΣ: (με ανοικτά χέρια) Ούτε μια αγκαλιά; Τον Τζίμη; Τον αδελφό σου;

ΑΡΗΣ: Οκ... ας είναι... (τον αγκαλιάζει)

Ο Τζίμης βγάζει από την τσέπη του μια σύριγγα και την σηκώνει ψηλά...

ΤΖΙΜΗΣ: Αντίο αδελφέ... (του καρφώνει την σύριγγα στον λαιμό...)

Ο Άρης βγάζει μια δυνατή κραυγή και προσπαθεί να διαφύγει. Ο Τζίμης πιέζει την σύριγγα πιο δυνατά...

Ο Άρης ξεψυχά... Ο Τζίμης τον αφήνει σιγά σιγά...

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΒΡΟΝΤΗ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ...

ΤΖΙΜΗΣ: Κανένας δεν πάει κόντρα στον Τζίμη αδελφέ... Καλό Παράδεισο... (φεύγει τρέχοντας)

Η Αντιγόνη και η Τασία τρέχουν ανάστατες στο καθιστικό...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι έγινε; Άκουσα ουρλιαχτά... (προς τον Φαίδωνα)

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Κάτι άκουσα αλλά δεν έδωσα σημασία... Ω! Γριά, μα ζεις ακόμη; (προς την Τασία)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Σου μιλώ... κάποιος ούρλιαζε πονεμένα... (υστερικά)

Η Τασία άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω τρέχοντας...

ΤΑΣΙΑ: Ααααααα... γιέεεεε μου.... (τραβά τα μαλλιά της και κτυπά το κεφάλι της, πάει κοντά στον Άρη και τον τραντάζει...)
Ψυχούλα μου... ψυχούλα μου... μίλα μου... μίλα της γιαγιάς άγγελε μου... Άρηρηρη... Άρηρηρη...

Η Αντιγόνη μένει στήλη άλατος...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (βραχνά και σιγανά) Όχι... Όχι... Άρη μου;

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (πετάει το ποτήρι με το ούισκι δυνατά κάτω...)
Τι στο διάολο... Άρηρηρη... (βγαίνει έξω) Γιέεεεε μου...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (σοκαρισμένη παραμιλά) Όχι... Όχι... Άρη, πού είσαι; Έρχεται η Βίκυ σου... (πάει αργά στο συρτάρι και βγάζει ένα όπλο... το πιάνει στο ένα χέρι, το οπλίζει και βγαίνει στην αυλή σαν μια νεκρή φιγούρα) Παιδί μου...

Ένας άλλος Φαίδωνας κλαίει πάνω από το πτώμα του Άρη...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Συγχώρα με, γιέ μου... σ'αγαπώ πολύ! Πάντα σ'αγαπούσα καμάρι μου...!!

ΤΑΣΙΑ: (γοερά) Μωρό μου, πώς θα ζήσω τώρα χωρίς εσένα... τον σφίγγει δυνατά στην αγκαλιά της...

Η Αντιγόνη σταματά σε μικρή απόσταση και σημαδεύει τον Φαίδωνα...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (με μίσος και πόνο) Θα σε σκοτώσω!!!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (σηκώνεται και την κοιτάζει) Σκότωσε με...!!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (με μίσος) Θα σε σκοτώσω!

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: Σκότωσε με... Άρη, παιδί μου, συγχώρα με...!!!

Ορμά η Τασία και αρπάζει το όπλο από την Αντιγόνη...

ΤΑΣΙΑ: Όοοοχι!!!!!!...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Άσε με, μάνααα... άσε με να τον σκοτώσω... χάσαμε τον άγγελο μας μάνααα... έφυγε πληγωμένο το παιδί μου... ποτέ δεν άκουσε μια γλυκιά κουβέντα από το στόμα σου, τέρας... (πέφτει στα γόνατα, ουρλιάζει) Ποτέ... Ποτέ, ποτέ, ποτέ... (κλαίει έχοντας το πρόσωπο της στο έδαφος)

ΤΑΣΙΑ: (οργισμένη και με πόνο στη φωνή)
Δεν θα σου κάνω το χατίρι, να αφήσω κάποιον να σε σκοτώσει... δεν θα σε λυτρώσουμε με τον θάνατο... θα ζεις... όπως θα ζούμε κι εμείς από δω και πέρα... θα ζεις για να πεθαίνεις από τον πόνο κάθε μέρα... θα σέρνεσαι αναζητώντας κάτι που θα σβήσει το λαμπρόν που καίει την ψυχή σου...

ΦΑΙΔΩΝΑΣ: (πέφτει κι αυτός στα γόνατα, σκίζει το πουκάμισο του και ουρλιάζει)
Παιδί μου... γιέ μου... (λιποθυμά)

Αρχίζει να βρέχει... η Τασία με συρτό αργό βήμα πάει κοντά στον Άρη και τον νανουρίζει γλυκά... του χαϊδεύει τα βρεγμένα μαλλιά και τα φιλά...

ΤΑΣΙΑ: Κοιμήσου αγγελούδι μου, μωρό μου, νάνι νάνι... να μεγαλώσεις γρήγορα σαν το ψηλό πλατάνι...
(γίνεται λυγμός το νανούρισμα και σβήνει σιγά σιγά...)
Κοιμήσου Αγγελούδι μου... γλυκά με το τραγούδι μου...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΘΗΝΑ

Ένας νεαρός κρατά ένα χαρτί και κοιτάζει γύρω του... τον πλησιάζει ο Τζίμης...

ΤΖΙΜΗΣ: Φίλε, ψάχνεις κάτι; Αν μπορώ να σε βοηθήσω...

ΝΕΑΡΟΣ: (χαμογελά) Εδώ και δυο ώρες γυρίζω – γυρίζω και καταλήγω στο πουθενά... (του δείχνει το χαρτί)

ΤΖΙΜΗΣ: Α!!! Έλα, θα σε πάρω εγώ... (του δίνει το χέρι)
Τζίμης...

ΝΕΑΡΟΣ: Αντρέας. (κάνουν χειραψία) Ο Θεός σε έστειλε φίλε...

Ο Τζίμης βάζει το χέρι του στον ώμο του νεαρού και προχωρούν...

ΤΖΙΜΗΣ: Όποιος γνώρισε τον Τζίμη... δεν βγήκε χαμένος, φίλε...
(τον κτυπά φιλικά στον ώμο...)

Στο παρελθόν, πριν 21 χρόνια...

Η Τασία έχει αγκαλιά τον Άρη και τον νανουρίζει δίπλα από μια μικρή λεμονιά.

«Κοιμήσου αγγελούδι μου, μωρό μου, νάνι νάνι...

να μεγαλώσεις γρήγορα σαν το ψηλό πλατάνι...»